

Duizend Mijlen

Duizend mijlen, hier vandaan,
Ligt aan de zee een oude stad, hij is vergaan.
Alle mensen, alle dieren,
Zijn gestorven door de kracht van een vulkaan.
Alleen de wind en de zon,
Waren getuigen, hoe het begon.
Het water raasde met grote kracht.
De dag werd donker, het leek wel nacht.

Refrein: Alleen de vogels leven, zij waren op de vlucht.
En toen de grond ging beven, waren zij in de lucht.
Alleen de vissen leven, zij waren in de zee.
Het water heeft zijn vrienden
en daar gebeurd niets mee.

Maar één kind is blijven leven,
In die nacht vol woeste golven en geweld.
Nu een man met droeve ogen,
Als hij het droevige verhaal aan mij vertelt.
Toch is de zee nog zijn beste vriend.
Omdat hij zo z'n brood verdient.
Op het water, met zijn kleine vangst,
Vergeet hij even z'n grote angst.

Refrein.